

ERNEST MICHEL, 't M e s, Oisterwijk, Uitgeverij „Oisterwijk”, 1928.

De concrete poëtische waarde van dezen eerstelingsbundel streeft het geijkte gehalte van een dichterdijk debuut niet voorbij, nochtans bergt deze verzen-verzameling een zeer zuiveren en zeer bijzonderen kern, die haar onmiddelijk van de meeste andere soortgelijke onderscheidt. In de eerste plaats valt het op, dat Ernest Michel's poëzie een zoo hooge mate van directheid en zelfstandigheid bezit, dat zij niet „wegzweeft” naar kleine lyrische stemmingen en dat zij zelden in anderer rhetoriek bevangen raakt. Vervolgens is geheel de achtergrond van des dichters talent e c h t, zonder décors en zonder de valsche bestraling van een voetlicht. In een oogenblik van — helaas! — ongegrond optimisme heb ik bij het lezen van deze verzen aan Perk, maar dan met een zeer sterk „mutatis mutandum”, moeten denken. Waarom? Omdat, ondanks een absoluut wezensverschil tusschen beiden, Ernst Michel in zijn werk iets, een ondefinieerbaar „iets”, schijnt te hebben van het breede, aanvankelijke, van het ganschelijk bloem-in-knop-zijn, dat zoo kenmerkend is voor Perk's poëzie. Men proeft hier „mogelijkheden”, als in weinige onzer jongsten!

Ik wil u uit het gedicht „Aan den haven” ten besluit een fragment citeeren om U de innerlijke vernieuwing te doen gevoelen, die uit de stem van dezen dichter spreekt; een vernieuwing, die, indien zij erin slaagt zich door te zetten en aan anderen mede te deelen van verstrekkende en heilzame gevolgen zal kunnen zijn voor de ontwikkeling onzer jongste dichtkunst, omdat daaruit zou blijken, dat men eindelijk na een betrekkelijk lange, donkere zwerftocht de wegen weergevonden had naar het leven en het volk (niet het proletariaat bij uitstek, a.u.b.!), de aardsche bronnen, die de scheppende persoonlijkheid nu eenmaal nimmer ontberen kan om tot vollen wasdom te geraken.

„Hier wordt de schijn van mijn beschaving
met een vloek verfoeit,
en schreien kàn ik niet.

Wij staan zóó vreemd en weerloos
in ons eigen volk te schand,
dat wij als dichter eerloos
zijn en menschen zonder land.”

Wordt tegenover deze onmiddelijkheid en deze eenvoud niet veel „moderne poëzie” een ongemotiveerde gouden krul aan grootmoeders salonspiegel?

ROEL HOUWINK.